SENTINELA

ANUL II, Nr. 44
19 Octomvrie 1941

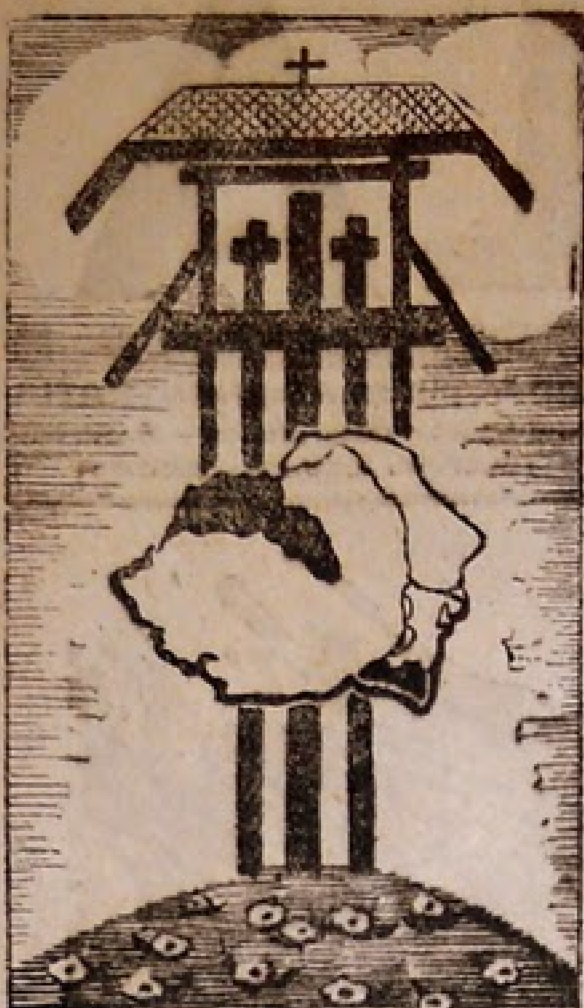
GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
B-dul Lascăr Catargiu, 31 — Bucureşti
TELEFON: 2.28.27. — 2.08.96.

OSTAŞII ROMANI ŞI GERMANI INFRÂNG ULTIMILE REZISTENŢE BOLŞEVICE

Pe întreg frontul, hoardele bolşevice sunt nimicite. În faţa curajului soldatului român şi german ori şi ce piedică este înlăturată. Dumnezeu ne-a ajutat ca să răpunem fiara dela răsărit. Odessa este ocupată. Izbânda cea mai deplină încununează vitejia ostaşilor, şi jertfele eroilor noştri. Trăiască frăţia de arme româno-germană. „SENTINELA“

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.

3. Îndeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Urîtă hartă are ţara mea

Urîtă hartă are ţara mea,
Cum au sluţit-o grelele urgii...
Privirea tot de lacrimi plină mi-i
Decâteori mă uit înfrânt la ea.

Urîtă hartă are ţara mea!...

Imi pare-o inimă de bun român,
Cu vârful sprijinit pe Marea largă,
In care a intrat adânc, s'o spargă,
Pumnalul ce pândea'n ascuns, păgân...

Urîtă hartă are ţara mea,
De când zdrobi minciuna adevărul...
Cine-a tăiat o felie din mărul
Ce-aşa fermecător o rotunjea?

Urîtă hartă are ţara mea!...

Azi când încerc hotarul a-i privi,
Ingenunchez cu ochii în apus,
Acolo unde ni-i hotarul dus,
In cel ce-a fost, în cel care va fi....

Urîtă hartă are ţara mea,

Ştirbită'n depărtare, peste munţi,
Acolo unde loc nu e să'nfrunţi,
Nici visul tot şi nici nădejdea grea,

Urîtă hartă are ţara mea!...

Dar mâne vor doini la stâni ciobanii,
Carpaţii când nu vor mai fi hotar,
Căci ziua va sosi s'o facem iar,
Cum ne-au lăsat-o Dacii şi Romanii....

Şi-atunci din Tisa'n Bug, aşijderea
Cu neamul nost'inmănunchiat în tot,
Ca un haiduc voiu chiui, cât pot:
Frumoasă hartă are ţara mea...

Cpt. rez. D. IOV

Generalul „Iarnă"

Ostaşi, pornind la lupta împotriva bolşevismului, primul vostru pas l-aţi făcut pentru desrobirea pământurilor româneşti, cotropite de un vecin hrăpăreţ, care ne-a dovedit vrăşmăşia lui dealungul istoriei noastre.

Cea dintâi biruinţă a noastră aţi înfăptuit-o repede, aţi înapoiat ţării pământurile ce au fost de veacuri ale ei şi aţi întors în sufletele chinuite ale fraţilor noştri bucuria libertăţii, siguranţa avutului şi mulţumirea fără de seamăn a credinţei. Aţi mers mai departe, şi toţi aţi înţeles că aşa trebue. Aţi înţeles că nu vă puteţi opri, până ce fiara bolşevică nu va fi sdrobită, până ce nu va primi loviturile de moarte în toate capetele ei veninoase, pe care le-a ridicat împotriva lumii.

Voi n'aţi fi luptat niciodată împotriva unui popor, dacă aţi fi ştiut că rosturile lui nu încurcă şi nu ameninţă rosturile altor popoare. Dar otrava, care pornea dela Moscova, se revărsa în valuri asupra Europei întregi, asupra lumii. Voi nu v'aţi ridicat împotriva poporului rus, ci împotriva minciunii care i-a stricat sufletul şi l-a prefăcut în duşmanul omeniri civilizate. Niciodată acest popor, care n'ar fi vrut decât să-şi vadă liniştit de treburile lui, n'ar fi întins mâna asupra Basarabiei şi a Bucovinei, despre care ştia bine că nu sunt ale lui. Dar, împins ca o turmă dela spate, ameninţat cu moartea dacă nu se mişcă pentru a sluji planurile criminale ale conducătorilor lui, a făcut ce i s'a ordonat. Astăzi, el singur a deschis ochii şi vede cine i-a fost adevăratul duşman; şi murind în legea diavolului, el singur vi-l arată cu degetul: e Stalin, cu comisarii şi cu mareşalii lui!... Aceste nevrednice căpetenii, ascunse în beciurile bine păzite ale Moscovei, asmut turmele ce păstoresc la o luptă pe care ei ştiu dinainte că au pierdut-o.

In ce mai nădăjdueşte Stalin şi ceata lui? In ajutoare care n'au să le vină niciodată? Lupta lor desnădăjduită n'are decât o ţintă: să-şi scape pielea, pentru a putea să fugă, cu avutul poporului în braţe, în ziua în care o plesni inima ţării! Iar până la acea zi apropiată, în ce mai cred ei? In forţa unei armate care se sfărâmă pe ceas ce trece? In generalii şi mareşalii acestei armate? Nu: In aceştia nu mai are nimeni nicio încredere! După cum Stalin n'a văzut frontul cu ochii, aşa nici aceştia nu şi-au cunoscut sufletul soldatului, pe care n'au ştiut să şi-l apropie.

Din cei trei mareşali ai lui Stalin, singurul care a mai rămas azi în picioare pentru nădejdea Moscovei, e ...... al patrulea: e „Generalul Iarnă", pe care toţi îl cred că va face minunea să stăvilească înaintarea fulgerătoare a oştilor germane şi române. Dar când armata bolşevică bătută şi nimicită la Lemberg, Bialistok, Smolensk, Uman, Kiev şi Marea de Azov, a ajuns să se bazeze doar pe generalul „Iarnă", înseamnă că soarta ei e pe veci pecetluită.

Marii noştri aliaţi n'au ştiut niciodată ce înseamnă asemenea piedeci pe care le înfrâng prin pregătirea şi vitejia lor. Iar cuvintele marelui Führer, care a vestit lumii uriaşa ofensivă începută acum pe frontul de răsărit, ne dau nouă tuturora cea mai deplină asigurare că însuşi grozavul general bolşevic „Iarnă", ultima nădejde a sovietelor lui Stalin, va muri în această toamnă!

Noi, ostaşii români, suntem mândri că luptăm cot la cot cu neînvinsele armate germane pentru această mântuitoare biruinţă.

Sublt. rez. MIRCEA ŞTEFĂNESCU

De ce trebue învinsă Rusia Sovietică

Războiul contra bolşevicilor are o însemnătate atât de mare încât este greu să-i cuprindem înţelesul dintr'o singură privire. Ştim cu toţii, de pildă, că în primul rând lupta se dă pentru a scăpa pe fraţii noştri dela moartea trupului, şi mai ales dela moartea sufletească. Pentrucă în Rusia comunistă nu a mai rămas loc pentru suflet. Oamenii sunt acolo ca vitele, poate şi mai rău. Nu mai au niciun fel de libertate, sunt iobagi şi sclavi. Dar pe când iobagii şi sclavii aveau cel puţin dreptul să-şi crească copiii şi să aibă o credinţă, comuniştii nu mai dau voie oamenilor să aibă o familie, sau să se închine la Dumnezeu! Nici cel puţin nu dau dreptul oamenilor să câştige ceea ce au muncit. Acestea le ştim cu toţii şi în toată lumea se cunoaşte de asemenea cum în Rusia vieaţa omenească nu înseamnă nimic şi cum poţi oricând să fii omorît fără judecată şi fără nicio pricină.

Un alt lucru vreau însă să-l limpezesc aici de data aceasta şi să arăt că Rusia bolşevică trebue nimicită şi pentru alt mare rău pe care îl face Europei. Intr'adevăr, în afară de turburările şi războaiele pe care le-a pricinuit în ţările celelalte, în afară de răpirea ţinuturilor care nu au fost niciodată ale Rusiei, bolşevicii s'au făcut vinovaţi de o mare duşmănie faţă de celelalte popoare şi mai ales de o mare neînţelegere a misiunii Rusiei în Europa. Ştim că Rusia este o ţară bogată, are câmpii întinse, petrol, metale şi tot ce trebue pentru a da la iveală mărfuri şi produse cu cari să mulţumească nu numai pe locuitorii băştinaşi, dar să trimită şi în celelalte ţări, care nu sunt atât de bogate şi unde se simte nevoia de asemenea mărfuri. In loc să înţeleagă acest rod pe care Dumnezeu l-a lăsat tuturor celor ce au mai mult avut, bolşevicii au apucat calea Diavolului, întrebuinţând toate bogăţiile Rusiei nu pentru nevoile poporului, sau pentru a trimite mărfuri în celelalte ţări şi a face comerţ cinstit, ci pentru a pregăti războiul şi a sărăci celelalte ţări.

In felul acesta, poporul rus a sărăcit, ajungând în neagră mizerie, iar celelalte ţări ale Europei, care făceau altădată comerţ cu Rusia, au trebuit să-şi găsească în altă parte târguri unde să cumpere sau să vândă produsele lor. Bolşevicii au făcut cum ar face un om hrăpăreţ care a pus mâna pe multe bogăţii şi le ţine în păragină, îngrădindu-se cu ziduri înalte, pentru ca nimeni să nu poată pătrunde înăuntru. Acest om, fără îndoială că-şi face rău lui însuşi, însă în acelaşi timp păgubeşte şi pe ceilalţi. Fiindcă Dumnezeu a lăsat bogăţia pentru ca să fie muncită şi pentru ca să se bucure câţi mai mulţi oameni de ea. Rusia comunistă trebue să fie învinsă deci pentru a pune din nou în mijlocul ţărilor Europei bogăţiile pământului rusesc. Fie că în Rusia va veni un alt guvern, care să respecte vieaţa şi libertatea oamenilor, fie că Rusia se va împărţi între popoarele felurite ce o alcătuesc, un fapt este deasupra îndoielii şi anume: Rusia va intra din nou în comerţul Europei şi va reînoda legăturile cu toate ţările de care au despărţit-o până acum bolşevicii.

Fiecare poate să-şi dea seama de ce va însemna acest lucru. O ţară bogată şi întinsă, în care se munceşte şi unde fiecare este stăpân pe ce a muncit, nu păstrează buna stare numai pentru ei, ci o răspândeşte şi în celelalte ţări cu care face negoţ. Iată cum, dacă Rusia bolşevică a însemnat o nenorocire pentru toate ţările Europei, o Rusie din care vor fi isgoniţi bolşevicii şi care va fi organizată paşnic de către popoarele Europei, va spori bogăţia tuturor şi deci va aduce mai multă bună stare în lume.

Aceasta este aşa dar o altă faţă a însemnătăţii războiului contra Rusiei bolşevice şi cei ce luptă astăzi ca să doboare nelegiuirea comunistă vor aduce pentru ziua de mâine mai multă propăşire în Europa şi în ţara noastră.

Cap. t. r. M. FARCAŞANU

Scriscarea mamei

Iţi scriu —feciorul mamei— Ionele,
Că's mândră că te ştiu aşa departe,
Pe front, printre obuze şi ghiulele,
Tot înfruntând potopul cel de moarte.

Cu sufletu'ntărit de crucea sfântă,
Tu mergi cu oastea ţării cea vitează,
Odorul meu voinic, cu piept de stâncă,
Căci gândul meu într'una te urmează.

Mă rog şi zi şi noapte la icoane,
Mă'nchin mereu la Dumnezeu,
[Stăpânul,
Să te ferească de ce-i rău, Ioane,
Şi să-ţi ajute să sdrobeşti păgânul.

La noi e totul bun, nu duce grije,
Cu arma'n mână treci peste reţele,
Fereşte-te de bombe şi de schije,
Şi mergi'nainte, dragă Ionele.

Plut adm. THEODOR D. CARAMAN

Camaraderia româno-germană

S'a împlinit un an dela sosirea în țară a misiunii militare germane, a reprezentanților celei mai mari și mai viteze armate din lume, cari veneau la noi ca prieteni și ca aliați. In răstimpul scurs de atunci, am putut vedea toți cât de folositoare au fost pentru țara și armata noastră prezența, activitatea și exemplul camarazilor germani.

Se poate spune că data de 12 Octomvrie 1940 marchează începutul unei etape noui în desvoltarea și întărirea armatei noastre. Atunci, armata română avea amărăciunea pierderilor teritoriale fără luptă, avea durerea sfâșierii hotarelor fără să fi dat vreo bătălie, suferea pe nedrept cea mai neagră umilire. Astăzi, după un an, armata noastră are bucuria recuceririi teritoriilor rupte din trupul bătrânei Moldove, are satisfacția desrobirii prin luptă și jertfă a fraților noștri basarabeni și bucovineni, are mândria de a contribui cu sângele său la marea bătălie a Crucii și a civilizației.

Camarazii germani, cari in tot timpul acestui an au stat printre noi, au contribuit în mare măsură la această schimbare, atât prin exemplul armatei cu cele mai moderne sisteme de luptă, cât și prin pornirea războiului sfânt din Răsărit.

In fruntea misiunii militare germane, d-l general Hansen a făcut operă utilă și rodnică, așezând pe baze solide și durabile camaraderia româno-germană. In momentul declarării războiului din Răsărit, când d-l general Hansen a luat comanda unui corp de armată pe front, d-l general Hauffe a fost numit șeful misiunii militare germane. Sub conducerea d-sale, camaraderia româno-germană s'a manifestat puternic, ajungând pe câmpul de luptă la o frățietate de arme bizuită pe o adâncă înțelegere, pe stimă reciprocă, pe sentimentul dreptății și pe certitudinea biruinței.

Sub comanda d-lui general Speidel, misiunea aviatică germană a făcut totul pentru ca între aviatorii germani și români să fie cea mai deplină unire, cea mai rodnică solidaritate, cea mai frumoasă și izbutită conlucrare.

Dela sosirea sa în țară și până la începutul războiului, a fost o colaborare de organizare, de pregătire, de punere la punct și la unison a tuturor mijloacelor de luptă împotriva dușmanului comun. Dela 22 Iunie — ziua ofensivei contra primejdiei din Răsărit — ostașii români și germani au luptat umăr la umăr, au atacat împreună, au înaintat vitejește, au cucerit una după alta cazematele și pozițiile inamice, au sângerat alături, înfrățiți în luptă, înfrățiți în biruință, înfrățiți în jertfă.

La capătul acestui an de strânsă și prețioasă colaborare militară, suntem îndreptățiți să lăsăm să înmugurească în sufletele noastre cele mai luminoase speranțe. Acum, ne cunoaștem bine, știm să apreciem și să valorificăm meritele și calitățile unora și ale altora. Suntem prieteni și suntem aliați. Suntem camarazi de arme, înfrățiți pe câmpul de onoare, scăldat cu sânge de eroi.

Alături de marea armată germană aliată, oștirea română va ști să-și îndeplinească până la capăt misiunea sa. Ea este fericită că are prilejul să-și arate puterea, să șteargă cu buretele umilințele din trecut și să-și manifeste recunoștința față de glorioasa armată germană.

S.

Vitejia roșiorilor

In luptele grele pe care regimentul 2 Roșiori le poartă la Budinovca, sergentul major Andreescu Mihai s'a deosebit dintre toți camarazii săi prin abnegația, eroismul și curajul de care a dat dovadă în orice împrejurare. Rămas singur comandant de pluton, conduce unitatea cu o destoinicie cum rar se vede, pricinuind inamicului pierderi mari și forțându-l să se retragă in dezordine. Urmărindu-l mereu, este străpuns de gloanțe ucigașe la un atac de baionetă.

Cu același eroism cade și sergentul major Bobjilă Constantin, după ce dăduse dovadă de același curaj, în luptele dela Ecaterinovca și Alexandrovca.

Sublocot. rez. Roșu Aurel a fost citat prin ordin de zi pentru a fi dat dovadă de vitejie și sacrificiu în luptele dela Ecaterinovca, Alexandrovca și Putepovca. Veșnic dornic să-și servească Patria, bravul ofițer cere necontenit misiuni grele, de care se achită cu multă pricepere.

Intr'o recunoaștere de ofițeri pe care o face, isbutește, cu toată vigilența inamicului, să ajungă până la Bug, de unde culege prețioase informații. La 10 Septemvrie, însă, avântul său minunat, este întrerupt de un obuz care se sparge în apropierea lui, lovindu-l mortal. Locotenentul erou își dă sufletul în brațele ostașilor care îl iubeau și-l prețuiau atât de mult.

Faptele lui, însă, nu se pot uita niciodată.

La fel ca sublocot. Roșu Aurel, plot. t. r. Ifrim Nicolae a știut să-și îndeplinească misiunile cu aceeași pricepere, dovedind întotdeauna destoinicie și avânt. Spre a i se prețui cum se cuvine eroismul a fost citat prin ordin de zi.

Nu mai puțin eroică a fost purtarea ostașilor: caporal Moșuleț, fruntaș Bejenaru, sold. Spătaru, Ghinea Dumitru și Ghiță Ion.

Atacând cu grenade de mână pe ocupanții unui cuib de mitralieră, apoi repezindu-se peste ei, i-au redus la tăcere în cel mai scurt timp. Ca dovadă și în semn de mândrie, s'au întors în liniile noastre cu pușca mitralieră inamică.

M. S. Regina Mamă Elena printre răniți

O regină printre răniți

Cu Majestatea Sa Regina Mamă Elena, prin saloanele spitalelor, unde distribue daruri, zâmbete și îmbărbătări

Sfârșit de Septemvrie, la Sinaia...

Frânturi de soare, binevoitor surâs dumnezeiesc venit de sus, de peste crestele munților, pătrunde prin ferestre pe așternuturile albe, imaculate ale paturilor de răniți din spitalul militar instalat între zidurile Căminului Militar de pe drumul principal al Sinaiei.

Prin saloane, liniște de amiază; numai pe alocuri răzbate câte un oftat, ca un stih al suferinții...

Dar de jos, din sala de intrare, răzbește un murmur.

Regina Mamă, neobosită și îngrijorată de răniții Țării, ai Fiului Său, a venit la spital, dar nu e o vizită de protocol, o intrare care să necesite obligații de Regină.

E un popas într'o casă sfântă, pare-se, după chipul senin și după generozitatea cu care Mama Regelui își dăruește timpul.

Popas lângă patul răniților

Insoțită de doamna Catargi, mare doamnă de onoare și de d-l col. Andronescu, M. S. Regina Mamă Elena a vizitat saloanele de răniți.

La fiecare pat de rănit, M. S. Regina poposește, nu pentru a împărți numai daruri, ci și pentru a asculta o spovedanie, un necaz, o durere, — poveste glorioasă scrisă cu sânge de luptător.

— „Dumneata iești rănit de schije sau glonte?", se interesează cu duioșie Augusta Mamă.

— „Apoi, eu sunt lovit de schije, la Țiganca", lămurește, mototolind batista cu pătrățele albastre, un rănit, răzeș de prin ținuturile Romanului.

— „Vei fi bine. Dumnezeu și d-nii medici de aci te vor ajuta să te însănătoșești", îmbărbătează Regina, făcând să se aprindă vie, flacăra nădejdilor și a credințelor în ochii care au picurat lacrimi.

— „Dar dumneata" — se adresează Regina Mamă unui rănit, cu obrazul tânăr ca al unui copilaș.

— „Eu sunt rănit de glonte, Majestate. Indată ce mi se închide rana, plec din nou pe front".

Regina îi strânge mâna cu căldură și convingere.

E atâta eroică îmbărbătare în această tăcută strângere de mână a Reginei, că într'un colț, un medic, care sub halatu-i alb poartă trei trese ofițerești, strivește cu podul palmei o lacrimă pornită la vale pe obraz....

Pentru fiecare regina are un cuvânt, un surâs, un dar...

*

Uitând de înțepenirea gipsului și de usturimea rănilor, răniții au purces să-și deretice paturile și să se dichisească. Unul a confiscat chiar o oglinjoară și un pieptene și nu le lasă jos din mână decât în clipa când intra Majestatea Sa. Le ascunde ușor sub pernă.

— „Te doare?".

— „Acum a mai trecut; dar nu-i nimic, că e pentru țară".

M. S. Regina Elena a zăbovit o clipă lângă rănitul, care nici pe patul de spital n'a uitat țelul luptei sale.

— „Dar d-ta, unde ai căzut rănit", se interesează Regina.

— „La Țiganca, Majestate" — răspunse inimos un pui de oltean tocmai de prin ținuturile isvoarelor din preajma Slatinei.

Majestatea Sa recunoaște pe un rănit

Și pat după pat, sunt vizitați toți răniții. Regina se uită zâmbind unui rănit:

— „Pe d-ta, te-am mai văzut pe undeva?", spune Regina.

— „E drept, Majestate", răspunde, îmbujorat de atenția regală voinicul răpus la pat.

„M'ați îmbărbătat la celălalt spital unde fusesem dus după operația dela Tiraspol. Mai am și acum chipul M. S. Regelui, pe care mi L-ați dăruit acolo". Și domol rănitul scoase de sub pernă o batistă colorată, din care arată portretul Regelui și al unui prunc. „E fiul meu, de un an și vreo trei luni", lămurește omul. „Ii țiu laolaltă că amândoi îmi sunt dragi ca ochii din cap. Pentru ei lupt, că doar al lor e viitorul".

— „Te doare când te miști?", se interesează Regina despre un rănit cu mustăcioara blondă, ca de secară.

— „Nu mă doare Majestate! Eu sunt mândru că Vă văd acum a doua oară".

— „Dar pentru prima oară unde m'ai văzut?".

— „Apoi, eu am aruncat flori în calea Majestății Voastre când ați revenit acum un an printre noi. Ia într'o gară mică, eu am venit lângă fereastra trenului și am aruncat flori de câmp și m'a fugărit jandarmul".

Majestatea Sa surâde binevoitor. In salon s'au pornit râsete pe seama „fugăritului".

Și vizita s'a sfârșit

Vizita regală a luat sfârșit. Undeva, într'un salon, un rănit a prins să se vaite. Medicul de serviciu pregătește o injecție, iar infirmiera își face rondul.

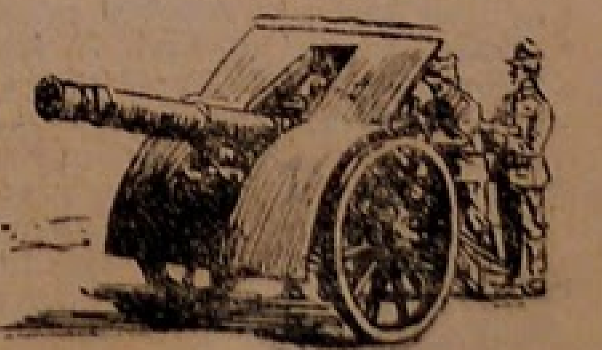
Intunericul a pus stăpânire pe spital, pe banda neagră de asfalt de afară, din fața Căminului, pe Sinaia, pe munți...

Numai într'un colț o candelă își pâlpâie lumina credinței.

A amuțit și cel care se văita. Răniții dorm, somn adânc. Pe figura fiecăruia stăruie încă emoția vizitei regești, satisfacție de a fi vorbit cu Regina.

... Și, undeva, într'un castel domnesc, străjuit de munți, o Regină gândește la răniții din toate spitalele, în care sunt aduși luptătorii neamului.

Serg. N. DUMITRESCU

In mijlocul luptelor, o clipă de răgaz

Ţinutul românesc al Transnistriei

Ţinutul dintre Nistru şi Bug, ţinut care, prin lupte grele, a fost cucerit de armata germano-română, este, din veacuri multe, românesc, sau mai nimerit zis „moldovenesc", după cum îşi spun locuitorii ce-l stăpânesc.

Ostaşii noştri înaintând în Transnistria, au dat peste sate unde se vorbea aceeaşi curată limbă românească, la fel ca'n dreapta Prutului.

Dovezi de vechimea neamului românesc peste Nistru sunt nenumărate. Ne vom sprijini pe cele publicate la Berlin în 1824, de către maiorul Rudolph Wadell, care arată că la anul 900 românimea se'ntindea până la apa Donețului, adică mai departe de Bug. Deci, acum 1041 de ani, pe tărâmurile unde luptăm astăzi, trăiau fraţii noştri care, prin toată urgia de lupte, au putut să-şi păstreze limba, obiceiurile, credinţa.

Noroadele barbare care veneau peste noi, au dat diferite numiri ţării din răsărit de Nistru. Unele ne-au poreclit: „Dei", „Dai", „Daci", „Geţi", „Valahi", altele ne-au spus „Bolohi", şi sub acest din urmă nume la 1147, eram cunoscuţi ca „Ţara Bolohovenilor". Oricâte numiri ni s'au dat, am rămas moldoveni până azi şi vom rămânea întru deapururea.

Mulţi domni ai Moldovei au stăpânit în trecut ţara dintre Carpaţi şi până dincolo de Bug. Aşa, Aron Vodă, Domnul Moldovei stăpâneşte Oceacovul, iar Mihai Vodă ajunge cu stăpânirea până dincolo de Bug, până la Inguleţ, ocupând şi ţinutul stăpânit de tătari. Duca Vodă, a fost şi hatman al Ucrainei, stăpânind tot răsăritul unde se dau luptele de-acuma. Eremia Movilă, alt Domn al Moldovei, a înfiinţat pe malul stâng al Nistrului oraşul Movilău, în partea de sus, în faţă Tg. Otaci din jud. Soroca. Boerul moldovan Raşcu a 'ntemeiat tot pe malul Nistrului târgul Raşcov, având în faţă, în Basarabia, târgul Vadul lui Raşcu, în ţinutul Sorocii.

Aici la Raşcu îşi clădise palat Domniţa Ruxandra, fiica lui Vasile Vodă Lupu, după ce s'a căsătorit cu Timuş, fiul lui Bogdan Amelniţchi, stăpânul Ucrainei. Şi nu s'ar fi aşezat Domniţa la Raşcu, dacă regiunea n'ar fi fost românească.

Basarabia a avut, pe vremuri, un mare cărturar şi luptător român, pe mitropolitul Gavriil Bănulescu-Bodoni. Acesta, părăsind însărcinarea de mitropolit, s'a stabilit la Duboşari, în Transnistria. S'ar fi stabilit el acolo dacă ţinutul n'ar fi fost românesc? El a ţinut însă să rămână între moldovenii lui, credincioşi, harnici şi români vajnici.

Dar nu e nevoie să răscolim trecutul ca să facem mărturie de drepturile noastre asupra Transnistriei şi de statornicirea neamului românesc între Bug şi Nistru. Colindând ţara aceasta din răsărit, întâlnim sate, cu sute de ani vechime, care, după nume, ne arată că sunt locuite de fraţi de ai noştri: Strâmba, Potrişor, Balta, Rotari, Budăi, Racu, Bursuc, Jura, Valea Hoţului, Grădiniţa, Glodoşi, Valea Adâncă, Vadul Turcului, Praguri, Coşniţa, Cosminul, Lunca, Cucu, Crăcănata şi multe altele unde răsună glasul românesc şi bate aceeaşi inimă ca a tuturora, începând cu fraţii dela Tisa.

Noi n'am intrat deci în Transnistria ca să furăm pământ străin. Niciodată noi nu ne-am lăcomit la averea altora.

Noi ne-am întors acasă, noi am luptat şi luptăm să desrobim fraţii, noi am pus stăpânire pe un ţinut care a fost al nostru.

Şi care trebue să rămână, după cum au rămas în liniştea lui, atâţea care s'au jertfit ca să ni-l redeie.

D. PĂDURE

Bătălia pentru Odesa

De peste trei săptămâni, marele port sovietic dela Marea Neagră, Odesa, se află înconjurat de trupele germane şi române. Se duce o luptă grea şi dârză, fiindcă bolşevicii apără oraşul fără să ţină socoteala de miile de vieţi omeneşti ce le pierd zilnic, fără ca sfârşitul acestei disperate apărări, să poată fi altul decât: *capitularea*.

Războiul din zilele noastre îl poartă armatele marelui Reich German şi cele ale Regelui Mihai I, cu un curaj neasemuit, dar cu multă prudenţă.

Nu se aruncă în asalturi fără folos mii de soldaţi şi ofiţeri ca să fie ucişi de focul armelor inamice. Totul se face cu mare băgare de seamă şi cu mari economii de vieţi omeneşti. In oraşul încercuit de brâul de foc şi oţel, se află toate trupele bolşevice rămase după recucerirea Bucovinei de Nord şi a Basarabiei. In afară de populaţia oraşului care număra peste un milion de locuitori, în Odesa se găsesc deci azi şi aceste trupe, împreună cu un material de războiu imens.

Zi şi noapte fără întrerupere, tunurile şi armele automate aruncă asupra oraşului o ploaie de foc, în timp ce din văzduh, bombardierele distrug toate punctele rezistenţei bolşevice, făcând praf depozite de muniţii, instalaţiile militare ale portului, rezervoarele de petrol şi navele care încearcă să vină şi să plece din portul oraşului.

Odesa este o adevărată cetate, întărită cu fortificaţii puternice şi dispunând încă de mari rezerve omeneşti, precum şi de un imens material de războiu. Aflat la o mică depărtare de ţara noastră, portul militar şi oraşul Odesa, reprezintă o primejdie de fiecare ceas pentru toate oraşele de pe malul Mării Negre, care pot fi uşor atacate de vasele de războiu plecate din acest loc.

Puţină lume ştie că în afară de faptul că Odesa este un mare port sovietic la Marea Neagră, de o covârşitoare însemnătate pentru Rusia, oraşul mai are şi mari fabrici şi uzine de armament şi muniţii, o fabrică de tancuri, fabrici de avioane şi numeroase aerodromuri militare. Atâta timp cât bolşevicii vor mai fi în stăpânirea Odesei, ei vor putea să continue lupta, fiindcă de aci îşi îndreaptă pe apă atacurile lor împotriva ţării noastre. Distrugerea acestei fortăreţe bolşevice este, se impune, fiindcă Odesa reprezintă un mijloc foarte bun de apărare şi de atac pentru bolşevici.

Insemnătatea cu totul deosebită pe care o dau conducătorii bolşevici oraşului Odesa, se vede şi din faptul că, deşi zilnic trupele şi populaţia au pierderi foarte mari, totuşi organizarea rezistenţei continuă, zilnic fiind aduse pe apă noi întăriri, care sunt sacrificate mai departe.

Nouă ne foloseşte această stare de lucruri, pentrucă în acest chip bolşevicii îşi macină toate rezervele pe care le mai au.

Intrarea trupelor aliate în Crimeea şi strălucita victorie militară germano-română dela Marea de Azov, vor grăbi sfârşitul rezistenţei bolşevice dela Odesa.

Azi când alimentarea oraşului şi împrospătarea trupelor cu noi unităţi aduse, se mai poate face pe apă, tăierea şi acestei posibilităţi va avea ca sfârşit capitularea Odesei. Trupele noastre şi cele germane au ocupat toate poziţiile strategice care formau apărarea mai de seamă a oraşului, astfel încât ocuparea efectivă a teritoriului încercuit şi a Odesei nu mai este decât chestiune de zile. Sunt, în rândurile populaţiei civile, unii oameni grăbiţi, care îşi închipue că asedierea prelungită a Odesei, ar fi datorită rezistenţei armatelor bolşevice.

Aceasta nu este adevărat, fiindcă atacatorii au la îndemână armate bine disciplinate, cu tot armamentul necesar şi comandanţi care au trecut pe câmpul de luptă cu eroism examenul greu al focului. Nu trebue să se uite că în această situaţie se găsesc şi alte armate, cu mult mai puternice.

Italienii atacă de câteva luni la Tobruk, garnizoana engleză, care, cu toate pierderile mari ce le are, se încăpăţânează să reziste, deşi rezultatul luptei nu poate fi decât predarea. Trupele marei şi glorioasei armate germane sunt de asemenea în situaţie la fel la Leningrad, unde o altă mare unitate bolşevică încercuită este fărâmată zi de zi, victoria finală — capitularea oraşului — urmând să se facă în momentul sleirei forţelor armatei asediate.

Viteaza armată finlandeză a Mareşalului Manerheim se găseşte într'o luptă la fel cu a noastră, asedierea oraşului sovietic Hangö durând de asemeni de câteva săptămâni.

Căderea de mâine a Odesei, va fi o adeverire de netăgăduit a valoarei militare a bravelor armate române, care, sub conducerea înţeleaptă şi prudentă a Mareşalului Ion Antonescu, au redat liniştea şi siguranţa poporului şi ţării.

Nu trebue să uităm că dacă nu se mai aud sunând sirenele, alarma prevestind atacul aerian asupra oraşelor şi satelor noastre, aceasta se datorează în totul faptului că acolo, unde tunul, bărbăţia şi curajul neînfricat al ostaşului împletit cu priceperea comandanţilor lucrează fără încetare, s'a pus stavilă şi „curajului" bolşevic de a mai sbura deasupra teritoriului naţional, unde întreaga populaţie — tânăr şi bătrân — vor să muncească şi să aştepte cu încredere ziua biruinţei totale româneşti.

Caporal t. r. C. PAPAIANOPOL

Iconiţa protectoare

Adjutantul Florea Ion, luptă sus în vâltorile cerului cu trei monştri de oţel, inamici. Işi dă seama că în această situaţie el este în pericol de a fi atacat din spate. Printr'o îndrăzneaţă şi dibace manevră, el prinde un „Rata", şi, printr'o foarte bine ochită rafală îl doboară în mare de flăcări.

Cele trei avioane sovietice se aşează în şir, sigure că vor prăbuşi în ţărână avionul şi aviatorul nostru. Adjutantul Florea Ion, simţind, în marile ei proporţii primejdia, vrea totuşi să moară măreţ, înălţător. Nu poate muri până când nu mai cade la pământ cel puţin un avion vrăjmaş. Dintr'o svâcnire, el intră cu pasărea lui de oţel în avionul sovietic retezându-i cu elicea toată coada. Manevră din partea avionului nu mai este cu putinţă. Cu comenzile toate distruse, aparatul se prăvăleşte în gol. Celelalte două avioane inamice, ai căror piloţi nu-şi dădeau seama că aviatorul nostru nu mai pilota decât un aparat fără elice, au găsit mai sănătos să dispară.

Pentru adjutantul Florea Ion, mai rămăsese doar rara şansă a unei aterizări aproximativ normale, pe un teren ciuruit de bombe. Apărarea antiaeriană sovietică, care-i nimereşte o roată, îi spulberă şi această unică nădejde. Pilotul nostru îndreaptă aparatul spre liniile noastre, lăsându-l să planeze în voia soartei. Când s'a apropiat prea mult de pământ, „ţinteşte" pe teren şi în clipa imediat următoare, sare printre flăcările care au şi izbucnit. Pe nicăeri, niciun om. Doar gloanţele şi obuzele îşi încrucişează zarurile morţii. Şi-a dat imediat seama că a căzut între linii. Singurul lui camarad i-a rămas iconiţa dela piept şi singura nădejde de scăpare, la Dumnezeu.

Dela orele 8,30 dimineaţa, şi până la 11 noaptea, bravul nostru pilot s'a strecurat prin gropi şi printre proiectile, camuflându-se cu snopi de grâu... până târziu de tot, după sute de metri parcurşi pe brânci, frânt de oboseală, a auzit somaţia „stai". Adjutantul Florea Ion, a aruncat o privire mulţumitoare cerului, şi-a plecat apoi capul şi a sărutat — pentru a câta oară în ziua aceea? — iconiţa protectoare aninată la gât.

Ajunsese între ai lui.

Ţăranul român

Ţăran Român, Ostaş fără prihană,
In lupte brav şi în credinţă sfânt.
Ce mândru porţi origina Romană,
Şi dragostea de scumpul tău pământ!

Cu ochii'n zare şi'ncordat pe plug,
Tu faci, de veacuri, ce-au făcut Românii.
C'o mână strângi al holdelor belşug,
Iar cu cealaltă'ngenunchezi păgânii.

Cu pieptul tău ai sfărâmat la Prut,
Potop de năvălire muscălească.
In fapte vitejeşti ai întrecut,
Tot ce-a cuprins o minte omenească.

Credinţa ta şi dorul de moşie:
Un munte uriaş de neclintit.
Pe el aşezi a Ţării temelie,
Ţăran Român, Ostaş nebiruit.

ANTON ŞTEFĂNESCU

Cavaleria română înaintează prin satele transnistriene

Primejdia comunistă

Războaiele au fost întotdeauna grele. Așa ne-o spune istoria. Ele au costat mulți bani, multe vieți și foarte adesea au dat omenirea, înapoi, cu mulți ani. Sunt însă unele războaie socotite adevărate binefaceri pentru soarta lumii.

Datorită lor s'a pus capăt unor nedreptăți istorice și tot datorită lor a fost salvat spiritul omenesc de sub tirania unor credințe greșite care amenințau să cuprindă unele sau chiar toate Statele.

In rândul acestor războaie adevărate binefaceri — trebuește trecut și războiul împotriva bolșevismului pornit de armata germană, română, italiană și celelalte armate aliate.

Pentru noi românii, vecinul dela răsărit este un vechiu dușman.

Oridecâteori el a avut prilejul, ne-a înfipt cuțitul pe la spate.

Impotriva lui și a ideilor pe care le sămăna, ne-am apărat întotdeauna și cu spada și cu sănătatea noastră sufletească, formând stăvilar de granit aci la porțile răsăritului. Pentru omenirea întreagă, Rusia Sovietică forma, de vreo douăzeci de ani încoace, de când a intrat sub călcâiul conducerii comuniste, o mare primejdie care amenința să întoarcă lumea înapoi la starea de sălbăticie și cruzime, poate necunoscută până acum de istorie. Bogăția de muniții și armament care numai cu prilejul actualului războiu s'a putut observa, la Ruși, arată intențiile pe care le aveau aceștia de a cutropi lumea și de a sili să adopte ideile comuniste.

Este lesne de închipuit prăbușirea care ar fi urmat, dacă lucrurile s'ar fi întâmplat astfel.

Avea a conduce destinele întregii omeniri, un regim care a alungat din sufletul oamenilor credința și din sfintele locașuri de închinare, icoanele. Aveau a orândui așezări sociale, oameni care n'au simțit niciodată căldura unui cămin familiar, n'au știut niciodată ce este aceea sfânta legătură a rudeniei, fiindcă au surpat temelia cea mai puternică a unui Stat, familia. Aveau să statornicească dreptatea între cetățenii aceleiași țări, oameni care n'au știut ce este aceea răsplată și agonisita muncii, oameni care, strigând pe la toate răspântiile că ei vor să fericească lumea, au isbutit să facă un singur lucru: să sărăcească pe oricine pentru ca să trăiască bine o ceată de impilatori, din care majoritatea erau evrei.

Iată ce devenea omul sub conducerea comunistă: trup fără credință, cetățean fără conștiința și iubirea de familie, rob, căruia nu i se lăsa nimic decât mizeria și desnădejdea.

Războiul împotriva unei astfel de rătăciri prăvălitoare de altare, nimicitoare de tradiție și distrugătoare de brazdă și de rodul muncii, trebuește dus până când ultimul firișor de primejdie va fi înlăturat.

Caporal t. r. MATEI MARIN

Marinarii germani și români sunt buni camarazi

NOPȚILE ODESEI

Soarele a scăpătat spre apus. Dinspre miazănoapte se aude sgomot de avioane. De sub streașina unei case, le privim cum se apropie. Sunt șase avioane românești de bombardament și se îndreaptă către Odesa, in misiune obișnuită de bombardament. Dela noi nu se vede orașul, dar îl ghicești in vale, la câțiva kilometri, de unde sgomotul canonadei adus de vânt, e un huruit prelung, ca un imens cazan care fierbe. Orașul trăiește ultimele clipe. Ziua e bombardat de artileria noastră de toate calibrele și de aviație, iar de cum se înserează și până în zori, avioanele de bombardament române și germane vin în valuri, la intervale scurte, și bombardează portul, fabricile, depozitele și obiectivele militare cu o intensitate și o precizie uimitoare.

Cele șase avioane au trecut pe deasupra noastră și au dispărut în zare, acolo unde prima steluță și-a aprins luminița sfioasă pe cerul care începe să se întunece. Ne adăpostim de vântul rece in spatele unui zid și privim în direcția avioanelor. Sunt avioane românești, în ele sunt camarazi de-ai noștri, și le urmărim mai mult decât cu ochii, cu gândul și sufletul, cu dragostea noastră.

Iau binoclul unui camarad, ca să văd mai bine. Dar nu observ nimic, decât o jumătate de cerc întunecată — pământul — și alta mai clară — cerul. Privirea stărue să cerceteze depărtarea. Deodată o rază de lumină pornită dela orizont spintecă întunericul, pierzându-se în înălțime. Rămâne câteva clipe nemișcată, apoi se rotește într'o parte și alta, căutând să descopere cauza sgomotului neliniștitor pe care-l aud ei acolo. Alături se mai aprind câteva reflectoare. Fâșiile de lumină cercetează cu atenție cerul, ca antenele unei insecte uriașe, mișcându-se repede spre dreapta și spre stânga, oprindu-se o clipă să prindă ceva nevăzut, continuând încet mișcarea de rotație.

O explozie a luminat orizontul pentru câteva secunde. Pe tot cerul Odesei au apărut zeci de reflectoare, sunt două grupuri, și razele lor, luminoase jos și mai slabe în înălțime, se desfac ca nervurele unor evantaiuri imense, luminând tot cerul; se resfiră în toate direcțiile sau se concentrează într'un singur loc. Un reflector a prins în lumina sa un avion, care se zărește perfect, alb, cum înaintează spre stânga. Toate proiectoarele s'au năpustit pe el să-l orbească. Un proiectil se sparge în aer lângă el, altele mai jos, mai sus, înainte, în urma lui. Trasoarele roșii ale mitralierelor antiaeriene urcă puzderie pe fire.

Privim emoționați acest joc de artificii al morții. Explozii puternice punctează orizontul la intervale scurte. Una a provocat un incendiu și vâlvătaia lui luminează tot orizontul. Cu o mișcare înceată reflectoarele urmăresc avionul. Acesta execută un picaj și scapă din lumina lor dispărând în întuneric. Proiectoarele caută zăpăcite în toate părțile, dar truda lor e zadarnică. In acest timp alte explozii se văd la orizont.

Avioanele mitraliează acum reflectoarele și trei din ele și-au stins luminele. In lumina celorlalte se zărește fumul alb al exploziilor și al incendiului cum urcă în înălțime. Unul câte unul, reflectoarele s'au stins. In întunericul care a cuprins orizontul se vede mai bine cum crește și scade vâlvătaia roșie a incendiului.

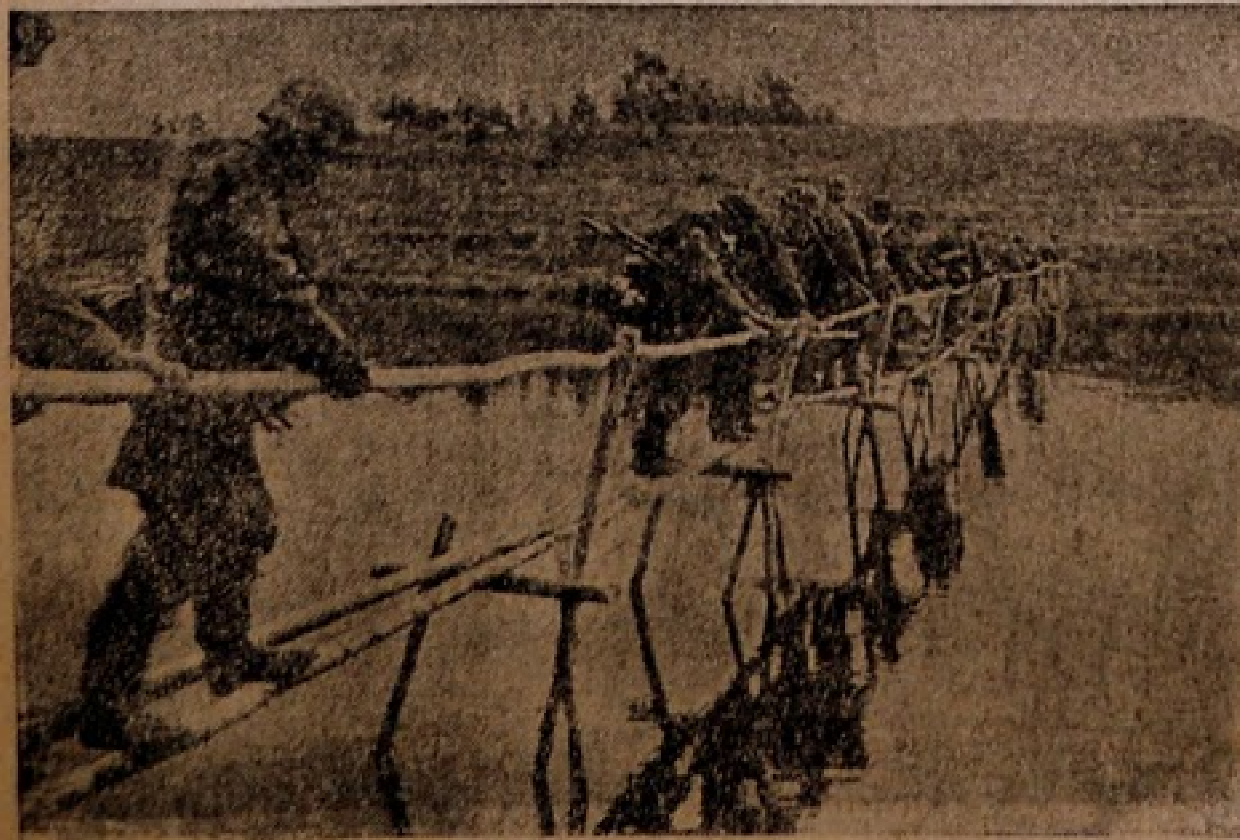
Trec câteva minute. Se deosibește iar sgomot de avioane. După sgomot înțelegem că nu se mai întorc în formație, ci la distanță. Le numărăm.... sunt toate șase.

Liniștea domnește peste cantonamentul nostru. Dar nu pentru mult timp. Nici n'apucăm bine să ne împrăștiem și dinspre Nord se aud iar alte avioane. Se duc să-și facă și ele datoria și cum își îndeplinesc misiunea vedem și ne-o spun și prizonierii ruși, îngroziți de iadul în care sunt transformate nopțile Odesei.

Până târziu, în zori, aud din cortul în care dorm, sgomotul avioanelor care se duc și se înapoiază... Iar ziua, din posturile de observație, vedem orașul între cele două limanuri și fumul ce se urcă încă din ruinele fostelor depozite, fabrici sau din port.

Cavalerii Virtuții Aeronautice își merită pe deplin răsplata lor.

Serg. t. r. SMEU DUMITRU

Pod provizoriu construit de pionerii germani pe frontul de răsărit

Spumează Dunărea'ntre maluri
Din vadul Pestei pân'la Grind,
Și Tisa fulgeră pe valuri
Și Nistrul vine clocotind:
Că iarăși fâlfâe la soare
Prin văi, stindard lângă stindard,
Și mii de lănci scânteetoare
Se'ncing cu flacără, și ard...

G. TUTOVEANU

Cucerirea șanțului

Luptele pentru ocuparea cotei 67, au fost dintre cele mai grele, de oarece inamicul se instalase într'un șanț anticar, opunând o rezistență dârză. Sublocot. Oțelea Ion, comandantul plot 1, din compania I mitraliere, dăduse dovadă în nenumărate rânduri că nu-l înspăimântă moartea, iar curajul său era recunoscut de toți camarazii și ostașii săi. De aceea, în ziua când a declarat că va cuceri acest șanț, toți erau siguri că va reuși.

Și-a adunat în jurul său pe toți oamenii care voiau să-l urmeze, și după ce le-a dat instrucțiuni, a luat o mitralieră, îndreptându-se cât mai repede spre obiectiv. Spre a nu fi zăriți, mergeau târându-se pe genunchi și coate, fără să facă cel mai mic sgomot. Drumul era greu, presărat cu tufe și mărăcini, așa că mai toți erau sgâriați pe față și pe mâini. Totuși înaintau mereu. Mai aveau puțin și trebuiau să ajungă. Când îi mai despărțeau câțiva pași de obiectiv, s'au ridicat în picioare și în strigăte de ura, s'au năpustit asupra bolșevicilor din șanț, care fugiau în toate părțile...

Mitralierele sublocot. Oțelea îi curățau din toate părțile... Au luat tot armamentul părăsit de păgâni și numeroși prizonieri.

La un moment dat, sublocot. Oțelea, simte o durere în piept. Duce mâna, dar i se roșește de sânge. Fusese lovit de un glonț vrăjmaș și se prăbușește peste mitraliera lui dragă.

Șanțul anticar însă, fusese cucerit, și nu mai era o piedecă pentru regimentul său.

SCRISOARE

E mult de când plecară frații
Să desrobească Dunărea și Marea...
In vifor am trecut Carpații
Și Nistrul tot ne-a auzit chemarea...

In sbor trecurăm Prutul, și cu toții
Incălecarăm Nistrul pe'ntrecute,
Sburarăm prin întinderile mute
Și pas cu pas, distruserăm toți „Hoții".

Am alungat din drum toți bolșevicii
Și ne-am purtat trufia legendară
Cu-același pas. ca și odinioară
Când se luptau strămoșii'n oastea [Crucii..

Murit-au mulți flăcăi cu brațul tare
Și și-au găsit odihna'n lutul rece,
Dar i-am lăsat la margini de hotare
Să străjuiască vremile ce-or trece.

Am fost rănit și eu dar nu îmi pasă....
Mi-a fost necaz de vremea ce-am [pierdut
Pe la spital, că rana nu mă lasă
Să pot păși trufaș ca la'nceput;

Dar s'a'ndurat Cel Milostiv și-acuma [iară
La frați venii în iureș s'o pornim....
Mă bucur mult că-i fericire'n țară
Și-o s'o găsim mai mândră când [venim...

Serg. t. r. GH. STĂNESCU

Inainte de tragere se verifică ochirea

Fapte de pe front

Un sublocotenent și un sergent

E ziua de 14 Iulie, sublocot. Arnăutu Tănase, este trimis să recunoască un drum pentru trecerea pieselor Divizionului I Obuziere de Munte. Lipsit de teamă și însuflețit de dorința de a-și servi țara, trece dincolo de liniile noastre cele mai înaintate, printre rândurile dușmane. La un moment dat, o rafală de gloanțe, pornite dintr'o armă automată, îi ține pe la urechi. Indată se trântește la pământ, dar cu ochii caută să vadă locul armei automate. După ce află poziția de unde venea gloanțele vrăjmașe, se întoarce la Batalionul de Vânători Munte, care se găsește în prima linie, obține o pușcă mitralieră și împreună cu serg. Manea Gheorghe din Bateria sa, pornește din nou spre câmpurile inamice. Mulțumită focului puștii mitralieră și ajutându-se de grenade, lichidează această poziție dușmană, capturează mitraliera și pe unul din servanții ei, rănit.

După această eroică faptă sublocotenentul și sergentul își urmează mai departe misiunea înfruntând cu îndrăzneală moartea.

Mai bine mort decât prizonier la bolșevici

O grupă de cercetași trebuia să pornească spre a aduce informațiuni, în legătură cu acțiunea dela cota 67, care, potrivit hotărîrii luate, urma să înceapă peste câteva ore.

Era nevoie pentru această misiune de un ostaș brav care să insufle curaj oamenilor ce aveau să-l însoțească, întru cât pericolele erau din cele mai mari.

Ostași din aceștia sunt însă destui în viteaza noastră armată.

Caporalul Cojocaru Constantin, care nu era la prima dovadă de jertfă, ceru comandantului ca misiunea aceasta, plină de primejdii, să fie încredințată lui. Odată ordinul primit, își adună oamenii și porni spre linia inamică. Dintr'un șanț, grupa caporalului Cojocaru, fu zărită de un mănunchi de bolșevici, care deschiseră un susținut foc de mitralieră și de puști automate. Dușmanul era de trei ori mai numeros. Aceasta nu era însă pentru curajosul nostru caporal o împrejurare care să-l facă să renunțe la împlinirea misiunii lui.

După ce-și luă cu el două grenade, se trecură tiptil-tiptil, înainte și le aruncă drept în șanț, unde se aflau cuiburile de bolșevici.

Mulțumit de lovitura dată în plin, încercă să se reîntoarcă la ai lui. Piciorul drept ; se încurcă însă într'o rețea de sârmă. Bolșevicii care observaseră aceasta, se repeziră la el și cu o sete bestială, începură să-l lovească cu armele în cap. Văzându-se în pericol de a fi luat prizonier, caporalul Cojocaru strigă din toate puterile la oamenii lui să tragă chiar și în el, numai să-l scape din mâinile nelegiuiților. Chinul sufletesc al camarazilor de grupă, era mistuitor: ori deschid foc și în acest caz se poate să cadă ucis de gloanțe șeful lor de grupă, ori nu trag, și atunci bolșevicii îl iau prizonier. Destinul însă și-a luat el sarcina să deslege întrebarea. Un obuz rătăcit probabil, se prăvăli din înaltul cerului, omorând și pe ruși și pe caporalul Cojocaru, împlinindu-i astfel ultima dorință: mai bine să moară, decât să fie prizonier.

Teteristul Spițeru Mircea

Faptele sale de arme vor rămâne mult timp în amintirea companiei a 2-a, precum și sfârșitul său de brav între bravi. In luptele dela Zahaicana, satul fusese cucerit de-ai noștri, dar un contra atac al bolșevicilor îi sili să părăsească temporar înaintarea. Caporalul t. r. Spițeru Mircea se furișează neobservat într'o casă, desbracă hainele militare, cere gazdei altele și îmbrăcându-se cu ele se strecoară, așa cu înfățișare pașnică, gospodar, printre coloanele inamice. Indicațiile luate de teterist servesc minunat a lor noștri, căci în mai puțin de un ceas satul e din nou în mâinile lor. Altă dată trece Nistru îmbrăcat țărănește, colindă nestingherit printre cazematele rusești, aducând unității sale amănunte deosebit de prețioase. Și iată-l în ziua de 30 August călcând voinicește alături de ceilalți camarazi înspre comuna Vigoda. Până când un glonț vrășmaș pune capăt vieții lui tinere.

Plut. Pintilie sărută țeava tunului

Din depărtări se aud sgomote metalice. Un observator raportează că printre rețeaua de salcâmi care străjuește șoseaua se văd două tankuri pe care deocamdată nu le poate recunoaște. Intre timp tankurile se apropie. Sunt tankuri bolșevice. Plotonierul Pintilie dela antitanc e numai ochi și urechi. Se încordează ascultă și murmură ceva nu tocmai plăcut la adresa păgânilor roșii, care au început să tragă. Plotonierul le răspunde prompt. La a doua lovitură a sa unul din tancurile inamice încremenește pe loc și puțin după aceea un nor gros învălue matahala de fier. Plotonierul Pintilie își simte inima plină de fericire. Cu îndoit curaj trage a treia salvă. Nimerește exact. Cealaltă mașină cu stema păgână e prăvălită în șanțul drumului. Și plotonierul Pintilie îmbrățișindu-și tunul, ca pe un scump prieten credincios, sărută cu ardoare țeava lucitoare....

Scrisoare soției

E adevărat, cuvintele nu pot spune nimic sau spun foarte puțin, când faptele depășesc însăși puterea gândului. Sunt oameni care știu că se duc la moarte și totuși nu precupețesc nimic, venind în fața comandantului, cer să fie trimiși în cele mai periculoase recunoașteri, numai din instinctul înnăscut al vitejiei, din dorința de a fi de folos țării iubite. Astfel camarazii își vorbesc cu mândrie de unul ca sergentul t. r. Ghimpescu, dintr'un regiment de călărași, care în vârtejul atacului, prin groasnicul foc inamic, se avântă spre carele de luptă ale acestuia și numai cu granada scoate câteva din luptă. Luptă mai departe până ce cade glorios. Camarazii îi găsesc într'un buzunar al vestonului o scrisoare pe care nu avusese timp s'o pună la poștă, și în care, printre altele, scria soției: „Faci și tu, draga mea, cum vei putea, ca s'o poți duce până mă întorc eu. Atunci toate se vor împlini la loc...

Eu mor... aveți grije de companie!

Seara se dă ordin că la ivirea zorilor compania să pornească la atac.

A doua zi focul începe. Locotenentul Rădulescu Mircea, urmărea lupta, îmbărbătând lângă pușca mitralieră. Simte însă numai decât o undă caldă, pe brațul drept. Chiamă un sanitar care îl pansează și trece mai departe. Nu apucă să facă decât doi pași și căzu. Ajutorul său, sublocotenentul Moldoveanu Gheorghe, se repezi să vadă ce se întâmplase. Când se apleacă în genunchi, locot. Rădulescu Mircea, îi luă mâna și strângând-o cald, îi spuse în șoaptă:

— Moldoveanu, eu mor,... Aveți grija de companie.

Testamentul soldatului Gheorghe S. Nicolae

Compania 7-a dintr'un regiment de vânători de gardă, comandată de căpitanul Ioanid, avea misiunea să i-a contact cu compania de cercetare de sub comanda căpitanului Nicolescu Gh. Nicolae, la Nord-Vest de un sat.

Deaci trebuia să se pornească spre locul unde se semnalase prezența inamicului. Din informații, bolșevicii aveau de gând să depună o rezistență hotărîtoare.

Grupa soldatului Gheorghe S. Nicolae se afla în punctul cel mai înaintat, sub niște salcâmi. Acolo a'nchis ochii pentru totdeauna soldatul Gheorghe S. Nicolae, sub foșnetul frunzelor care-l umbrise de-atâtea ori în viață.

In buzunarul stâng al vestonului, alături de inimă, s'a găsit un pachețel învelit într'o pânză de in, în care se găsea un ceas, câteva sute de lei și livretul militar. Și tot în buzunarul de lângă inimă o scrisoare testament, în care roagă soția, părinții și frații să nu-l plângă și să se împace cu gândul că a murit pentru patrie, rege și conducător. Iată câteva rânduri din această scrisoare:

„Eu, subsemnatul Gheorghe S. Nicolae, las în aceste clipe de soartă hotărîtoare acest bilet, pentru a 'mputernici pe camaradul meu Maxim Gheorghe, în caz că va rămâne în viață, să-mi ia tot ce am, adică bani, ceas și acte, să procedeze cum va crede de cuviință. Drept care iscălesc, Gheorghe S. Nicolae, Brăila, str. Putinei Nr. 41".

Și adresându-se celor de-acasă:

„Dragă Săndicule, rămâi în paza lui Dumnezeu.

Te sărut cu drag al tău soț care ți-a fost credincios până în ultima clipă. Cu mâna tremurândă scriu aceste rânduri, gândindu-mă că mă despart de tine. Vă scriu aici cele din urmă rânduri, de adio. Să fiți mândri că ați dat o jertfă acestui războiu și nu fiți triști, căci așa a vrut Dumnezeu.

Vă îmbrățișez cu dor. Nicu".

Acolo la umbra salcâmilor, prin freamătul frunzelor, în nopțile târzii, sufletul lui de viteaz se va coborî ca o candelă sfântă peste fruntea măreață a României mari, pentru care a luptat și-a murit.

Locot. Macovei și cap. Dedu Ion

Lângă Nistru un pluton comandat de locot. Macovei, ajunge pe nesimțite lângă un numeros grup de bolșevici, ascunși într'un lan de grâu. Lt. Macovei le dă ordin să se predea. Și toți ridică mâinile în sus. Din grup însă un ofițer dușman trage și doboară pe lt. Macovei, care moare strigând: Inainte băieți!....

Moartea acestui erou va fi însă răzbunată de caporalul Dedu. Prizonierii încearcă să fugă. Dedu se repede atunci în rândurile lor, împușcă câțiva, alți doi sunt prinși și legați. Dar în timp ce restul plotonului continua să fugărească pe bolșevici, Dedu se avântă singur în luptă. Departe de ai lui acum, singur, se bate într'o adevărată vijelie de foc. Dedu a capturat o pușcă mitralieră; unui alt bolșevic care se apropie să-l atace, îi ia revolverul, fugărește mai departe hoarda decimată. Și târziu seara, se întoarce la companie cu toate trofeele luate și cu doi bolșevici legați.

Cei trei

Foc și pârjol se revarsă asupra lanului de grâu în care ostașii noștri așteaptă încordați semnalul de atac. Mai cu seamă dintr'o costișă stearpă, după câteva mormane de piatră, o mitralieră inamică bate amarnic, stânjenind atacul. Căpitanul Georgescu se trudește zadarnic s'o semnalizeze. Cere atunci să fie trimiși — ca să le vie ei de hac — doi „brandiști", sergentul Honțescu Gheorghe și caporalul Oprea Aurel, cărora li se alătură fruntașul Albu Ion „puștiu", cum îi zic camarazii, căci e voluntar și deabea a împlinit 20 de ani. Câte-și trei se strecoară târâș prin șanțul din marginea lanului. Un răstimp de liniște. Și numai decât, una după alta, exploziile a trei granate. Mitraliera inamică a tăcut. Un „ura" înălțător și batalionul pornește năpraznic. Drumul a fost liberat de cei trei grenadieri ce se întorceau veseli ca dela o petrecere.

Bolșevicii se predau în fața neînfricaților soldați germani

Spovedania lui Stalin

Hitler — fulger — frontul mi-l străbate
Nici nu știu ce plan să-mi mai aleg,
Frica'ngrozitor mă arde'n spate,
Jale-am semănat, pârjol culeg.

Roosevelt și Churchill cu o scrisoare,
Dau... materiale de război,
Și ('n gând) o mulțime de vapoare,
Cu de toate au pornit spre noi.

Churchill, spune să'nconjor pământul,
Nemților în spate să le sar,
Dar ce, oastea mea e cum e vântul?
Ori am năzdrăvani hrăniți cu jar?

M'am făcut cu frate și cu... dracul
Socotind că.... puntea pot s'o trec,
Dar e vai de capul meu săracul,
Căci mă văd acum... căzut pe bec.

Plut. adm. T. D. C.

Ghicitori

Am o vacă neagră
Și tot câmpul aleargă.
(Coasa).

Hoțul intră'n casă
Și capul afară și-l lasă.
(Cuiul).

Am o curea unsă
Pe sub pământ ascunsă.
(Șarpele).

Schinteluşă
După uşă.
(Mătura).

Neață camuflat

Iarăși s'a camuflat Neață! Unde e camarazi?

Epistoliile soldatului Neață

Dăundeva dăpă Front

Mărițico Neichii Dragă.

Mult fuse da puțin rămase că Mă intrebai Matale într'o Epistolie mai acu o săptămână că dece nu cade odată pârdalnica aia dă Odesă. N'avea nici o grijă Mărițico că în câteva zile o sănfigem steagu românesc în Odesa și acolo. da fuse puțină zăbavă că ciolovecii au făcut din fiecare casă câte o cazemătură în care ia închis cu lacăte politaii lor politici ca să nu fugă. Că dă ar fi fost vorba să dăm buzna chiuind așa cum știm noi o luam dă mult asta s'o știi Matale da prea ar fi căzut mulți fârtați dai noștri. Așa mai bine așteptarăm puțin ca omu înțelept care nu'și culege via când nu e încă coaptă și e aguridă și acusica dacă tăbărâm pă ea o să ne jucăm da lupu cu oaia. Că vezi matale Mărițico războiu nu să face numai cu tunuri și muniții da și cu cap și slavă Domnului că noi avem dăstule capete luminate în Armată și unde mai pui condusă dă Don Mareșal Antonescu carele este pentru Noi ostașii Dumnezeu și Icoană. Încolo numai bine și când n'avem ce face stăm și ronțăim alune da nu d'alea dă la noi ci unele dă cresc în pământ ca cartofu și don locotenent cică săntără alune americane. Păici pă lângă Odesa [redacted] am dat dă hectare întregi cu alune d'astea pasămite ăsta e ajutoru pă care îl trimet Americanii ciolovecilor.

Ajutor American

Al matale care dân peniță îți trimete o guriță și dân creion salutu unui batalion.

Neață.

Vânătorul

Băcanul: Doriți să vă împachetez iepurii?

— Ce dracu, vrei să creadă lumea că i-am împușcat în pachet?

Leac pentru chelie.

— Unchiule, dă-mi și mie câteva picături din leacul d-tale pentru creșterea părului. Mi-a căzut aproape tot părul din peria de dinți.

Glume

Miraculos

— Ceasornicul acesta umblă opt zile fără să fie nevoie să-l întorci.

— Foarte minunat! Și cât timp umblă când nu-l întorci?

Noroc

— Am căzut ieri de pe o scară de zece metri.

— Și nu te-ai lovit?

— Nu căci eram pe prima treaptă.

In manevre

— Văd că inaintezi încet, băiete! Câți cai putere are mașina?

— Douăzeci și doi, d-le căpitan, dar douăzeci au și plesnit.

Negustorie

Stăpânul garajului: Cât ai luat clientului pentru reparație?

Mecanicul: Trei sute lei.

Stăpânul: Și ce-i lipsea mașinii?

Mecanicul: Ii lipsea benzina.

Sfatul

— Ți-am ascultat sfatul și ca să-mi vindec răceala, am dormit cu fereastra deschisă.

— Și ai scăpat de răceală?

— De răceală nu, ci de ceasornic și de banii mei, ce-au fost furați pe fereastră.

Afacere bună

Moisă Katz dă sfaturi fiului său, bun de însurătoare.

— Ascultă fiule, tu pleci acum departe. In caz că ți se propune o partidă și tatăl fetei e un om de treabă, ceri fetei 200.000. Dacă socrul a dat vreodată faliment, ceri 500.000, iar dacă a fost poate și arestat, un milion.

Fiul pleacă. Trece o lună, trec două și socotitul părinte primește într'o zi o telegramă:

Găsit fată, tatăl condamnat spânzurătoare. Cât să cer?

Răspuns potrivit

— Chelner ce ai de mâncare?

Chelnerul: Să vă servim o limbă cu...

Clientul: (vrând să facă pe glumețul) Din principiu nu mănânc ceea ce iese din gura unui animal.

Chelnerul: Atunci să vă servim niște ouă.

Pățaniile soldatului Neață

de Neagu Rădulescu

Neață: Nu merge cu mitraliera. Nu vor să iasă ciolovecii din bârlog. Ia aduceți-mi butoiul ăla de votcă și un furtun.

— Hai să fac și pe pompieru și să le sting puțin jerăgaiul beregăților.

Ciolovecii: Tătucule, tătucule, votka, votka!

Neață: Și acum după mine băieți, că ciolovecii acum visează.

Faptele săptămânii

Vitejia Armatei a III-a

COMUNICAT

Comandamentul de Căpetenie al Armatei comunică:

In urma operațiunilor desfășurate în regiunea Mării de Azov, după 8 zile de lupte grele, care s'au terminat cu sfărâmarea armatelor 9 și 18 rusești, Comandamentul german al trupelor române și germane victorioase, a făcut cunoscut următoarele:

„Performanțele extraordinare de marș, tenacitatea trupei în fața atacurilor aeriene inamice, precum și conduita și spiritul ofensiv al armatei române de sub ordinele generalului Petre Dumitrescu, trebue relevate în mod deosebit".

Pentru această ținută demnă de respectul tuturora, Comandamentul de căpetenie aduce comandantului armatei a 3-a, comandanților de mari unități, ofițerilor, subofițerilor și trupei acelei armate, mulțumirile Patriei.

DIN ȚARA

D-L MAREȘAL Antonescu a avut grijă ca salariile funcționarilor și ale pensionarilor Statului să fie mărite din cauza scumpirii vieții. Astfel salariile funcționarilor au fost mărite cam cu un sfert.

D-NII GENERALI Iacobici și Ciupercă au fost decorați de către Fuehrerul Marelui Reich, Adolf Hitler, Comandantul suprem al armatei germane. Primul a primit bareta „Crucea de Fier" pentru meritele sale ca ministru al apărării naționale; celălalt a primit „Crucea de Fier" cl. I-a și a II-a, pentru meritele sale de comandant și curajul său personal în luptă.

MINISTRUL apărării naționale aduce la cunoștință că cei numiți să împartă ajutoare în bani familiilor mobilizaților trebue să fie cu totul cinstiți. Doi primari cari au încercat să oprească din banii ce trebuiau dați, au fost arestați și trimiși în judecata Curții Marțiale.

ȘCOALELE din Transnistria s'au deschis. Pentru prima dată, după 22 ani de stăpânire comunistă, copilașii și învățătorii au pornit la munca noului an școlar cu gândul la Dumnezeu, căci în toate școlile s'au făcut câte o slujbă religioasă.

PRINTR'UN decret-lege s'a hotărît ca începând dela 22 Iunie 1941, pentru toți acei care fac parte — în timp de războiu — din comandamentele, unitățile și formațiunile armatei de operațiuni, timpul servit să se socotească întreit la calculul pensiei. Dacă mobilizatul nu mai face parte câtva timp din armata de operațiuni timpul acesta se va socoti îndoit la pensie.

LEGEA asupra corpului subofițerilor a fost schimbată hotărîndu-se printr'un decret-lege următoarele: Pe tot timpul războiului subofițerii se pot recruta și din sergenții activi și de rezervă care se disting, pe câmpul de luptă, prin mari fapte de arme. Sergenții activi ca și cei de rezervă care au studiile și vârsta cerute de lege, pot trece în corpul subofițerilor în activitate pe baza notelor și rapoartelor șefilor ierarhici.

GENERALII von Schobert și Ioanițiu au fost decorați după moarte, cu ordinul „Mihai Viteazul".

MINISTRUL de finanțe a hotărît ca monedele de 100 și 50 lei să poată circula până la 12 Noemvrie 1941. Aceasta fiind ultima amânare după această dată aceste monede nu mai au valoare decât la impozite până cel mai târziu la 31 Decemvrie 1941.

D-L COLONEL Jest, atașatul militar al Germaniei la București, care a ajutat la strângerea legăturilor de prietenie dintre armata germană și română, a fost sărbătorit de Ministerul Apărării Naționale, cu ocazia plecării sale din România. D-sa a fost decorat în numele Majestății Sale Regelui Mihai I, cu „Coroana României" în gradul de Mare Ofițer.

Ascultați în fiecare zi dela 12,50—13,50 „Ora ostașilor la Radio"

DE PESTE HOTARE

ZIARELE din toate țările scriu de marea ofensivă germană de pe frontul de Est și de încercuirea armatelor bolșevice, pe care le-a distrus, capturând numeros material de războiu.

Nu numai englezii sunt siliți să recunoască înfrângerile sovietice, ci chiar, comuniștii, care prin ziarul „Pravda", scriu că armata sovietică este în mare pericol.

AVIOANELE engleze au sburat deasupra Elveției aruncând bombe, care au făcut distrugeri și au omorît copii și femei.

ÎN LEGĂTURĂ cu lupta de pe frontul de Est a armatei române, ziarul german „Muenchener Neueste Nachrichten", scrie, printre multe altele, următoarele: „Soldatul român cucerește cu sângele lui un nou viitor pentru țara lui și lumea civilizată. Datorită acestui războiu, România se reînoiește înăuntru și în afară".

IN BOEMIA, la Praga și Bruenn, au fost condamnați la moarte chiar câțiva negustori care au vândut alimente cu prețuri prea mari.

PÂNĂ ACUM armata germană a făcut peste trei milioane de prizonieri bolșevici, pe frontul din Răsărit.

IN BULGARIA avioanele rusești au aruncat alți parașutiști bolșevici, cari au fost prinși.

Odessa a căzut!

Domnul Prof. Mihai A. Antonescu, Vicepreședintele Consiliului și Președinte ad-interim, a rostit la radio în seara de 16 Octomvrie, următoarea comunicare:

ROMÂNI,

Am avut mândria, care va rămâne cel mai sfânt titlu al vieții mele, să vă citesc proclamația Mareșalului Antonescu, în ceasul când armatele noastre au pornit în cruciada deschisă împotriva bolșevismului de Führerul Adolf Hitler, în războiul sfânt. Astăzi vă citesc comunicatul din 16 Octomvrie al Comandamentului de căpetenie al Armatei Mareșalului Antonescu:

Comandamentul de căpetenie al Armatei comunică următoarele:

Comandamentul forțelor române din fața Odessei raportează:

La ordinul Comandamentului de căpetenie din 16 Octomvrie 1941, trupele Armatei a IV-a au rupt ultima poziție de rezistență inamică ce apăra Odessa și au pătruns în după amiaza zilei în oraș, simultan pe toate direcțiunile. Rezistențele din Odessa sunt în curs de lichidare prin luptele de stradă. Elementele rapide de asalt se găsesc încă dela orele 16 în portul Odessa, unde reduc ultimile rezistențe sovietice. Populația primește cu entuziasm trupele româno-germane.

Comandantul forțelor din fața Odessei, General de Corp de Armată adjutant, Iacobici.

Este aceasta, Români, o pagină de glorie scrisă cu sângele jertfei soldatului român, o pagină care deschide răsărit nou drepturilor noastre veșnice. Să ne închinăm gândul de credință, de recunoștință și de luptă tuturor acelora care, în lupta sfântă împotriva bolșevismului, ne-au adus bucuria, mândria desrobirii și titlul de glorie al Neamului românesc.

Trăiască Armata română!

Trăiască M. S. Regele Mihai I!

Trăiască Mareșalul Antonescu!

Trăiască aliații noștri și marea armată a lui Adolf Hitler!

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din răsărit. Operațiunile pentru distrugerea forțelor bolșevice se desfășoară după planul stabilit de înaltul comandament german. Pretutindeni armatele sovietice sunt înfrânte.

In sectorul Briansk, trupele inamice încercuite au fost împărțite în mai multe grupuri, fiind nimicite pe rând. După această bătălie, forțele germane vor deveni libere pentru a fi întrebuințate pe alte sectoare ale frontului.

Numărul prizonierilor numărați până în prezent, în urma bătăliilor dela Briansk și Viasma, a trecut de 500 de mii. Socotind dela începutul războiului antibolșevic, numărul prizonierilor trece de trei milioane.

Ofensiva germană din răsărit se desfășoară în momentul de față pe un front larg de 1.200 km, înaintând după sistemul cunoscut al „pungilor", care merge la sigur.

Prin victoria obținută la Nord de Marea de Azov, unde două armate sovietice au fost nimicite, se pune în mare primejdie Bazinul Donețului, cea mai importantă regiune industrială sovietică.

In sectorul de Nord, spațiul aflător între lacurile Ladoga și Onega se găsește în întregime în mâna vitezei armate finlandeze, care a trecut peste toate piedicile, obținând mari succese.

Aviația germană bombardează fără încetare Leningradul și Moscova, provocând explozii și incendii uriașe. Armatele de asediu germano-finlandeze sunt în ajunul atacului decisiv asupra Leningradului.

Conducătorii bolșevici au părăsit Moscova. Lucrul în uzine a încetat, iar lucrătorii sunt înarmați în vederea apărării orașului. Pe străzi s'au ridicat baricade.

Pe frontul dela Odesa, artileria română a bombardat cu succes orașul și portul.

Avioanele române au bombardat fără întrerupere instalațiile din port și șantierele Odesei. Bombele aruncate cu preciziune de aviatorii români au pricinuit mari pagube. In ultimul moment aflăm că Odessa a căzut.

De asemenea, unitățile române care luptă alături de armata germană la Marea de Azov au obținut mari succese.

Trupele bolșevice fac pregătiri pentru apărarea Crimeei cu ajutorul rezervelor aduse din Caucaz. Cu toate sforțările însă, armatele sovietice își trăesc ultimele zile.

Pe celelalte fronturi.

Submarinele germane au atacat portul Gibraltar, torpilând un mare vas de războiu britanic.

Vedete rapide au dat repetate atacuri spre coastele Angliei, scufundând câteva vase dintr'un convoiu englez.

De asemenea, aviația germană a atacat câteva aerodromuri britanice și instalații industriale.

Aviația italiană a bombardat baza navală Valetta din insula Malta, lovind numeroase obiective.

Pe fronturile din Africa, atacul trupelor „Axei" continuă cu înverșunare.

C. 43.543. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREȘTI